

Синопис повнометражного фільму "Буча"

Ірина (52) – невисока жінка зі світлою короткою зачіскою, закінчує малювати собі червоний манікюр, на одному пальці у неї – рожевий манікюр і червоне серце. Потім Ірина їде на велосипеді у бік Бучі, розмовляє зі своєю донькою по телефону, повертає на вулицю Яблунську в Бучі. Російська БМД4 із символом "V" робить кілька пострілів з гармати. Нерухома рука з манікюром у бруді лежить на землі. Червоним кольором з'являється титр: "БУЧА", за ним ще один: "Натхненно реальними подіями".

5 червня 2019 року. Алмати. Костянтин Гудаускас (38), литовський єврей заслухує вирок суду у відношенні себе. Його визнано невинним і суддя радить поки є легальна можливість покинути країну.

24 серпня 2021 року. Карпати. Гора Говерла. На вершині стоїть великий хрест. Біля нього з українським прапором стоять Костянтин та Діма (20), хлопець німцїної статури. Костянтин із сумом цитує "Божественну комедію" Данте Аліг'єрі, що найгарячіші місця у пеклі залишені для тих, хто в часи найбільших моральних переломів зберігав нейтралітет.

Той самий день. Парад на Хрещатику з нагоди 30-річчя Незалежності України. Онлайн трансляція. Парад уважно дивиться у Москві Микола Іванович Стрельников (48), полковник ФСБ. Він пояснює дружині, що це останній День Незалежності України.

О 4:40 ранку 24 лютого Костянтин прокидається від звуків вибухів у своїй квартирі у Бучі. У вікнах, що виходять на Гостомельський аеропорт, бачить спалахи. Невдовзі Костянтин виходить на вулицю і стає свідком первісної паніки: люди терміново вантажаться в машини та їдуть, величезні черги до магазинів і банкоматів.

Вдень Костянтину телефонує Гайде, його знайома, кримська татарка, яка працює в українській розвідці. Вона просить Костянтина вивезти родину українського розвідника з уже окупованої росіянами території. Розвідники розраховують, що Костянтина пропустять, тому що у нього паспорт дружньої Росії країни – Казахстану. Костянтин боїться, він же не військовий, але, коли на власні очі бачить як російські гелікоптери летять на штурм Гостомеля, погоджується.

Вагітна жінка розвідника і троє дітей чекають, коли їх заберуть у своєму будинку в селі Новоселівка. Костянтин їде туди в протихід основному потоку людей, які намагаються виїхати з небезпечного регіону і зайняли обидві смуги руху. Це його лякає і він хоче повернути назад. Йому телефонує Діма, який перебуває у військкоматі Білої церкви і намагається потрапити до лав ЗСУ. Цей дзвінок надає Костянтину сміливості їхати далі. У цей же час Стрельников разом зі своїми співробітниками та солдатами починає обхід окупованої території, розшукуючи за заздалегідь складеними списками: військових, АТОшників, представників адміністрації та активістів. В одному з будинків вони застають лише сина АТОшника Пашу і вбивають його. Костянтин проходить пересувний блокпост із російськими солдатами, які вірять, що Україна впаде за 3 дні. Стрельников продовжує обхід за списками. Але дружину розвідника з дітьми встигає забрати з дому літній сусід – військовий у відставці, знайомий чоловіка. Він ховає сім'ю на березі Дніпра під дерев'яним човном, а потім приводить туди Костянтина. Костянтин пояснює дітям, що вони повинні всім казати, що він їхній батько.

На виїзді на блокпості під час спілкування з російськими солдатами дружина дуже нервує і ледь не видає себе, але діти поводяться незворушно і солдати вірять, що це родина Костянтина. Костянтин перевозить родину через річку Ірпінь, вона метафорично розподіляє пекло (окуповану територію) і рай (вільну територію).

У Києві Костянтин передає сім'ю розвіднику, той хоче віддячити йому грошима, але Костянтин відмовляється. Натомість Костянтин просить допомогти з пароллями та проїздом через українські блокпости. Розвідник відмовляє.

25 лютого Костянтин збирає свої речі у Бучі, щоб поїхати. Водночас вони бачать, як до міста входять російські війська, які відразу ж починають грабіж. Під час грабежу Стрельников та його підлеглі відбирають собі награване у російських солдатів.

Костянтин вирішив вивезти з Бучі ще одну родину, він проїжджає російський блокпост, потрапляє під артилерійський обстріл. У результаті його автомобіль згорає, а сам він із контузією потрапляє до лікарні.

26 лютого Костянтин приходить до тяти в імprovізованому шпиталі в готелі Гостомеля. Лікар розповідає, що Костянтину пощастило, він цілий, його встигли витягнути з палаючої машини. Радить більше не випробовувати терпіння Бога та їхати подалі.

3 березня у Києві Костянтин намагається потрапити на потяг, щоб виїхати з міста, він проштовхується через великий натовп біженців. У Бучі ми знайомимося з родиною Каті Мартиненко (7). Катя малює, її батько читає казку "Рукавичка" маленькому братику, а мама готує. У будинок прилітає артилерійський снаряд. У результаті вся родина гине, а у Каті в голові застрягає 15-сантиметровий уламок. Вона перебуває у лікарні в Бучі, але її потрібно терміново перевозити до нейрохірургії Києва. Про ситуацію з Катею Костянтин дізнається від Гайде, коли вже знаходиться у поїзді і повинен їхати.

Паралельно в окупованому Ворзелі відбувається сутичка Стрельникова і кадірівців – з якої видно їхню взаємну неприязнь. Роздратовані кадірівці вбивають у Ворзелі двох цивільних чоловіків, які намагалися завести машину. Далі в Бучі кадірівці зупиняють Костянтина і хочуть убити і його. Костянтина рятує те, що він нагадує кадірівцям, що колись казахи прийняли їхніх депортованих Радянським Союзом батьків у себе. Костянтин приїжджає до лікарні Бучі, забирає Катю, яка дихає через маску, підключену до балона з киснем. На виїзді з Бучі на блокпості молоді російські строковики не пускають Костянтина та спеціально тягнуть час, пропонують вбити Катю. Проводять повний огляд, змушують роздягатися, стріляють під ноги та у лобове скло машини, і, лише вдосталь наглумившись, пропускають. Костянтин приїжджає в нейрохірургію в Києві, коли кисень вже практично закінчився і Катю забирають на термінову операцію.

4 березня на площі у Бучі Стрельников і російські солдати зібрали мешканців найближчих будинків. Стрельников розповідає про нові правила: у місті діє комендантська година, виходити на вулицю можна лише з десятої до дванадцятої і тільки на своїй вулиці, на руках носити білі пов'язки, на кожному будинку має бути написано російською мовою скільки там перебуває людей. Після цього солдати виводять під конвоем 5 українських чоловіків, змушують їх зняти верхній одяг, взуття та стати на коліна. Після чого Стрельников

вбиває одного чоловіка пострілом у голову і каже шокованим людям, що це бруд і вони тут, щоб позбавити їх від нього.

У цей час біля багатопверхового будинку інтелігента жінка Надія (38) саджає цибулини гладіолусів у клумби біля входу в під'їзд. Її попереджає, що це небезпечно її сусідка Іра (22), але не встигає, їх помічають російські солдати і забирають із собою. Стрельникову доповідають, що Іра і Надія навідниці української артилерії. Він знає, що це брехня, але дозволяє забрати жінок до підвалу, знаючи, що їх там можуть зґвалтувати.

Надію і Іру приводять до підвалу у Ворзелі, там уже знаходиться пристебнутий до труби хлопець Максим (14). Надію теж пристібають до труби, а Іру хочуть забрати. Надія і Максим намагаються перешкодити. Солдати вбивають Максима, а Надію ранять у ногу. Під загрозою вбивства Надії Іра добровільно йде із солдатами.

Костянтину телефонує Гайде, розповідає, що у Бучі вбивають людей і не дозволяє туди їздити. Пропонує розвезити гуманітарку.

Вночі заплакану Іру російські солдати повертають у підвал, де лежить знесилена від втрати крові Надія. Іра запевняє, що її просто допитували, а Надія запевняє Іру, що їй набагато краще.

7 березня засмучений Діма телефонує Костянтину з військкомату Білої церкви та жаліється, що його не взяли в ЗСУ. Він хоче допомагати Костянтину, але той каже що у Києві небезпечно.

У Бучі Стрельников разом з підлеглими допитує затриманого українського військового Станіслава (25). Стрельников намагається морально зламати його, виправдовує дії Росії. При цьому Стрельников вважає, що Росія може робити що хоче, бо Сполучені Штати роблять так само. Коли Стрельников вважає, що зламав Станіслава, той вихоплює гранату у російського солдата та вбиває себе і солдата.

Цього ж дня вночі російські солдати приводять змучену Іру до підвалу. Ослабла Надія марить, думає що Іра, її донька, та підігрує. Після чого Надія вмирає.

10 березня. Ворзель. Відомий композитор Ігор Дмитрович Поклад (80) разом із дружиною Світланю (60) та сусідами вже не перший день ховаються від обстрілів у підвалі. Немає нормальних умов – їжі, води, опалення. Дія частково відбувається під музику Поклада "Сила птаха". Світлана демонструє сусідам Зірку Героя Поклада, яку йому вручили у грудні. Коли Світлана йде на двір, щоб зробити каву на вогні, вона чує як Стрельников і його підлеглі планують наступного дня зробити у їхньому будинку свій штаб.

11 березня Костянтин дізнався про ситуацію з Покладом і хоче допомогти. Він просить розвідника надати йому дозвіл. Той погоджується при умові, що в бампер машини Костянтина встановлять камеру, щоби знайти російську РЛС.

На блокпосту у Шпитьках Костянтин знайомиться з навченим життям бійцем РОМОЮ (43). Той хвилюється, що Костянтина вб'ють. Костянтин проїжджає покинутою дорогою до дамби через озеро Буча. У результаті виїжджає на російський блокпост із бурятами у Михайлівці-Рубежівці. Буряти погано одягнені, голодні та злі. Вони здивовані побачити Костянтина, допитують його і забирають собачі консерви, щоб самим їх з'їсти. Костянтин пропонує наступного разу привезти їм та мешканцям містечка їжу. Далі Костянтин їде вулицями Ворзеля, бачить вбитих цивільних. Костянтин знаходить будинок Поклада і

рятує його, Світлану, її стареньку маму та двох собак. Коли Костянтин вивозить їх з цього пекла, вони проїжджають біля розстріляних та спалених машин людей, котрі намагалися втекти.

12 березня Костянтин знову їде у Ворзель. Рома відмовляє Костянтина їхати, бо за інформацією з його камери було знищено російські позиції. Але Костянтин вважає, що якщо він не поїде зараз його точно будуть підозрювати. На російському блокпості Костянтин бачить знищену РЛС та трупи російських солдат, яких ніхто не ховає. У Ворзелі п'яний російський солдат знову приводить Іру до підвалу, відволікається і забуває пристебнути до труби.

У будинку Поклада на мансарді Стрельников та інші офіцери святкують, п'ють крадений алкоголь, їдять делікатеси, включно з хамоном. На прохання колег Стрельников сідає за піаніно та грає 10-ту сцену 2-го акту "Лебединого озера". Паралельно з грою Стрельникова під цю музику відбувається нарізка подій: Ірі вдається вилізти з підвалу у вікно. Вона забирається на задне сидіння машини Костянтина. Костянтин вивозить Іру. На російському блокпості під час огляду Ірі дуже страшно, але їм вдається його проїхати. На українському блокпості Іра ридає. У будинку ж Поклада в одного з фсбшників сльози розчулення від музики. Він піднімає тост за велику російську культуру. А Костянтин, після пережитого, телефонує Дімі і питає, чи згоден він допомагати вивозити людей. 13 вересня Костянтин вперше їде з Дімою. Рома дізнається, що Діма з дитбудинку, він проти втягування молодого хлопця, але Костянтин вірить, що все буде добре.

У домі Поклада Стрельников змушує слюсаря відчинити сейф Поклада, розраховуючи знайти там коштовності, але знаходить там тільки Зірку Героя Поклада. Стрельников зривається та вбиває слюсаря, чим дивує навіть свого підлеглого.

Костянтин і Діма успішно вивозять дві родини з Ворзеля. Ще одна жінка Марина з дітьми просить взяти їх з собою, Костянтин обіцяє це зробити наступного разу.

15 березня у Ворзелі Костянтин і Діма бачать пошкоджений від обстрілу будинок та мертвого собаку. Поруч на згарищі сидить і співає пісню "Два кольори" власниця собаки Співоча бабуса (85).

Коли Костянтин проїжджає повз будинок Марини, він бачить, що той теж зруйнований. Костянтин корить себе, що не взяв родину попереднього дня. Із-за цього вони затримуються і приїжджають на блокпост до бурятів, коли вже стемніло. Буряті злі від цього і вимагають провести повний огляд - змушують усіх роздягнутися догола на морозі. Костянтину соромно перед Співочою бабусею, але вона його заспокоює, роздягається, наспівуючи "Два кольори", і каже, що чекає їх після перемоги на вареники.

Костянтину телефонує Гайде, вона дізналася, що він їздить не сам. Вона попереджає, що брати із собою Діму дуже небезпечно. Костянтин вважає, що він краще розуміє ситуацію і все контролює.

Водночас у будинку Поклада Стрельников розповідає, що він краще знає, як треба діяти - потрібно було починати війну раніше, треба бомбардувати міста.

17 березня Костянтин разом із Дімою приїжджає на російський блокпост. Там замість бурятів уже Красноярські десантники. Їхній головний, побачивши український паспорт Діми, мовчки відводить його убік, закидає гранату в капюшон і штовхає за блокпост. Діма

гине на очах Костянтина. Костянтин плаче і не розуміє, навіщо вони вбили хлопця-сироту. Десантник відповідає, що він був бандерівцем і не мав права на життя. Костянтину дають хвилину, щоб виїхати, доки не вбили його. Костянтин, немов у тумані, іде та вивозить ще одну родину.

На українському блокпості Костянтин розповідає Ромі, як познайомився з Дімою, коли той у як вантажник допомагав йому перевезти речі до Бучі. Костянтин розповідає, що Толік називав його батьком і, виходить, він вбив свого сина.

18 березня Костянтин приїжджає на російський блокпост. Коли він бачить місце загибелі Діми, то вперше у спілкуванні з російськими солдатами принципово переходить на українську мову, провокує і вимагає зустрічі з головним. Костянтина приводять у будинок Поклада, де Стрельников грає на більярді. Вони спілкуються, Стрельников пояснює свою ідеологію, що це російська земля і вони прийшли її звільняти. Костянтин йому заперечує. Підлеглі Стрельникова очікують, що він вб'є Костянтина, але Стрельников морально програв і погоджується виконати прохання Костянтина – дозволити йому ховати людей, чиї тіла лежать на вулицях міста, але лише там, де вони знаходяться.

Костянтин ховає декілька людей.

25 березня, виїжджаючи з російського блокпоста, Костянтин бачить БТР і кілька КАМАЗів, які їдуть назустріч. Десантник, який сидить на броні, вбиває сім'ю українців, яка йде до блокпосту: тата, маму і сина підлітка. Потім він змушує Костянтина вийти з машини та погрожує його також убити. Але Костянтин каже, що він давно готовий, десантник прикладає автомат до голови Костянтина, але чомусь вагається та іде. Костянтин бачить, що всі три КАМАЗи наповнені догори трупами російських солдатів. Таким чином Костянтин "вмирає і воскресає", викупивши свій гріх гордині.

25 березня Стрельников і його підлеглі ховаються у підвалі Поклада від обстрілів. Вони брудні, вбрані у чорне, у підвалі горить червоним полум'ям грубка. Таким чином вони метафорично знаходяться у пеклі. У той же час Костянтин у світлій білій палаті на верхньому поверсі лікарні (раю) зустрічається з Катею Мартиненко (янголом) із забинтованою після поранення головою (німбом).

Катя називає Костянтина своїм хрещеним татом, розповідає йому казку, яку чула від тата, як одна дівчинка кидала рибок у воду після шторму, і хоча знала, що не може врятувати всіх, продовжувала це робити, тому що це важливо для тих, хто буде врятований.

27 березня Костянтин у Ворзелі готується вивозити людей. Приїжджає бронетехніка із Псковськими десантниками. Вони збираються забрати одну волонтерку Зоряну як шпигунку. Костянтин не відступає і каже, що тоді їм доведеться вбити його. Люди з машин теж стають на захист Зоряни. Також прибігають деякі жінки із сусідніх будинків. Псковські десантники відступають перед беззбройними людьми.

28 березня у Ворзелі у російських солдатів розбрід – вони спішно крадуть все, що можна, і вантажать на бронетехніку, не звертаючи уваги на трупи своїх же. Стрельников у смутку, він вважає, що вони "все просрали". Його звуть розібратись з надзвичайною подією – російські солдати не поділили награбоване і розстріляли один одного. Стрельников добиває пораненого солдата. Починається обстріл, гине його підлеглий, а сам Стрельников бачить себе

закривавленого у відображенні замерзлої калюжі, таким чином метафорично попадаючи в найнижчий круг пекла – льодяне озеро Коцит. 1 квітня Костянтин разом з іншими волонтерами приїжджає до Ворзеля ще до того, як туди зайшли ЗСУ. Він розповідає Ромі, що він завжди тікав від зла, але зараз зрозумів, що від зла не можна втекти, з ним не можна домовитись, від нього не можна відкупитись, тому що воно знайде тебе, де б ти не був. Українці прийняли бій і він прийняв його разом з ними і більше ніколи не буде тікати.

На місцевій пам'ятці – Будинку Уварова, він вішає український прапор із Говерли. До міста в'їжджає українська бронетехніка. Йде титр: "Буча".

10 квітня у Москві знервований Стрельников говорить дружині, яка вже боїться власного чоловіка, що скоро знову їде до України і дарує доньці модні білі кросівки. На кінчику шнурка кросівка видно маленьку плямку крові.

Ідуть фінальні титри, де демонструються справжні фотографії більшості героїв.